

کارشناسان چشم‌انداز بازار نفت ایران و جهان را با نگاهی به تحولات سیاسی در ونزوئلا بررسی می‌کنند

عاقبت نفت ونزوئلا

همچنین در شبکه اجتماعی خود اعلام کرد که دولت موقت ونزوئلا متعهد شده است بین ۳۰ تا ۵۰ میلیون بشکه نفت به آمریکا تحویل بدهد. به گفته او، این نفت به قیمت بازار فروخته می‌شود و درآمد حاصل از آن تحت کنترل دولت آمریکا قرار خواهد گرفت تا به ادعای واشنگتن، در جهت منافع مردم ونزوئلا و آمریکا هزینه می‌شود. ترامپ همچنین اعلام کرده است ترکیب شرکای نفتی ونزوئلا را تغییر می‌دهد و این کشور می‌تواند به‌جای روسیه در بازار نفت هند و چین حضور داشته باشد. حالا اما این پرسش مطرح است که چه سرنوشتی برای نفت ونزوئلا در پیش است؟

فرصت کوتاه برای نفت ایران

در همین راستا مرتضی بهروزی‌فرد، کارشناس انرژی به «شرق» می‌گوید: برای درک این مسئله باید به گذشته صنعت نفت ونزوئلا برگردیم. پیش از روی کار آمدن دولت‌های چاوز و مادورو، صنعت نفت ونزوئلا عمدتاً با مشارکت آمریکا که یکی از بزرگ‌ترین واردکنندگان نفت خام جهان به شمار می‌رفت، تبدیل به یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان نفت جهان شده بود. شرکت‌های آمریکایی هم جزء اصلی‌ترین واردکنندگان نفت ونزوئلا و بزرگ‌ترین مصرف‌کنندگان بودند و این رابطه یک پیوند اقتصادی را به وجود آورد. پس از روی کار آمدن سیاست‌های ملی، اگرچه هدف حفظ منابع طبیعی بود اما در عمل صنعت نفت ونزوئلا را با افت شدیدی مواجه کرد و امروزه تولید نفت این کشور به ۸۰۰ هزار بشکه در روز رسیده و عملاً صنعت نفت به دلیل فرسودگی زیرساخت‌ها و نبود سرمایه‌گذاری‌های درست و خروج شرکت‌های بین‌المللی نقش تعیین‌کننده‌ای در بازار ندارد. او ادامه داد: در چنین شرایطی ورود دوباره شرکت‌های آمریکایی می‌تواند از نظر اقتصادی به بهبود وضعیت کمک کند و بدون سرمایه‌گذاری و حضور شرکت‌های بزرگ نفتی امکان احیای دوباره صنعت نفت ونزوئلا هم وجود ندارد. از سوی دیگر ماهیت نفت ونزوئلا عمدتاً فوق‌سنگین است و باعث می‌شود اصلی‌ترین مصرف‌کننده و پالایش‌کننده آن فقط آمریکا باشد. نزدیکی جغرافیایی دو کشور این همکاری را از نظر هزینه و لجستیک توجیه‌پذیر می‌کند. این کارشناس همچنین با تأکید بر بعد سیاسی این موضوع گفت: شکل‌گیری دوباره یک رابطه وابسته که در آن ونزوئلا به تأمین‌کننده نفت برای آمریکا تبدیل شود، می‌تواند یادآور روابط استعماری گذشته باشد اما باید توجه داشت که سیاست خارجی

کیما نعمت‌اله؛ ونزوئلا، سرزمینی است که بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان را دارد. این کشور از اوج‌گیری در تولید و تأسیس اوپک تا دو موج ملی‌سازی در دوران پروز و چاوز را پشت سر گذاشته است؛ ملی‌سازی‌ای که در نهایت باعث شد نه‌تنها تولید نفت در این کشور به پایین‌ترین حد ممکن سقوط کند، که کشور حتی از فراوری نفت ناتوان مانده و ناچار به واردات بنزین شود. پیش از این اما نفت توانسته بود کاراکاس را به یکی از ثروتمندترین پایتخت‌های جهان تبدیل کند ولی در نهایت ایدئولوژی با اقتصاد و نفت ونزوئلا کاری کرد که این کشور تورم چندهزاردرصدی و فروپاشی اقتصاد را تجربه کند. ماجرای نفت ونزوئلا اما به همین جا ختم نشد و دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری آمریکا پس از یک محاصره دریایی، نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهوری این کشور را ربود و دستگیر کرد. ترامپ در ادامه اعلام کرد نفت این کشور را به سمت خصوصی‌سازی می‌برد. این اتفاق از سوی برخی چپ‌گرایان به استعمار و استثمار ونزوئلا تعبیر شد. حال آنکه ونزوئلا پیش از این، تجربه ملی‌سازی صنعت نفت و نتایج آن را در دوران پروز و چاوز تجربه کرده بود. حالا اما این پرسش مطرح است که مداخله آمریکا در صنعت نفت ونزوئلا چه نتایجی را به بار خواهد آورد و بازار نفت جهان و نفت ایران به کدام سمت‌وسو می‌رود؟

نفت ونزوئلا از صعود تا افول

زمانی که چاه باروسو-۲ در ۱۹۲۲ فوران کرد، کاراکاس را به یکی از ثروتمندترین پایتخت‌های جهان بدل کرد. در این دوره، دولت‌های اقتدارگرایی ضعیف، به‌ویژه رژیم خوان ویسنته گومز، امتیازهایی گسترده و بلندمدت به شرکت‌های خارجی مانند شل، استاندارد اویل (اکسون) و گلف واگنار کردند.

نفت به‌سرعت جایگزین کشاورزی به عنوان ستون اقتصاد شد، اما این رشد شتاب‌زده بدون نهادسازی مناسب، اقتصادی وابسته، دولت رانتی و جامعه‌ای ایجاد کرد که ثروت نفتی را می‌دید اما کنترلی بر آن نداشت و درست همان‌طورکه امتیاز دارسی در ایران (کشف نفت ۱۹۰۸ در مسجدسلیمان از سوی ویلیام ناکس دارسی و تأسیس شرکت نفت ایران و انگلیس، بعداً بریتیش پترولیوم) با واگذاری بلندمدت، کنترل کامل عملیات و سهم ناچیز و غیرشفاف برای دولت، الگوی کلاسیک «نفت بدون حاکمیت» را تثبیت کرده بود. نظام امتیازدهی ونزوئلا نیز تا پیش از ۱۹۴۳ بر همان منطق استعماری استوار بود. اما قانون هیدروکربن‌های ۱۳ مارس ۱۹۲۳ این‌الگو را شکست، سهم دولت را به حدود ۵۰-۵۰ درصد شرکت‌های خارجی افزایش داد، کنترل بیشتری بر صنعت نفت به دولت ارزانی کرد و حسابداری و تولید شرکت‌های خارجی را زیر نظارت مستقیم قرار داد. دولت را هم از دریافت‌کننده منفعل به تنظیم‌گر مسلط تبدیل کرد اما با رواج اندیشه‌های استقلال‌طلبی نفتی از ۱۹۴۳ به بعد، استقلال‌طلبی نفتی از یک ایده حاشیه‌ای به ایدئولوژی غالب تبدیل شد و کم‌کم از ظرفیت رهایی‌بخش به نهادهی ضدتوسعه بدل شد. تا آنجا که این اندیشه‌ها منجر به ملی‌سازی کامل صنعت نفت در یکم ژانویه ۱۹۷۶ تحت کارلوس آندرس پروز منجر شد. این موج دوم ملی‌سازی در ونزوئلا بود. موج سوم را چاوز رقم زد و تولید نفت ونزوئلا که در دوران پیش از ۲۰۱۴ می‌توانست به بیش از ۳.۵ میلیون بشکه در روز نفت برسد در اوج بحران ۲۰۲۰ به حدود ۳۹۲ هزار بشکه در روز و حداکثر به حدود ۹۰۰ هزار بشکه رسید. بر رایش نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهوری ونزوئلا توسط دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری آمریکا اعلام کرده است دولتش در حال آمادسازی صدور یک مجوز گسترده است که به شرکت‌های آمریکایی اجازه می‌دهد نفت ونزوئلا را استخراج کنند. او

خبر

پتروپارس؛ بازوی توانمند وزارت نفت

نخستین گام عملی برای توسعه میدان مشترک گازی فرزاد با عربستان

جکت چهارپایه یکی از سکوهای سرچاهی میدان گازی فرزاد ب آماده بارگیری شد. به گزارش روابط عمومی و امور بین‌الملل گروه پتروپارس، با تلاش شبانه‌روزی تیم‌های عملیاتی، ساخت جکت چهارپایه یکی از سکوهای سرچاهی این طرح به ارتفاع ۶۰.۲ متر، وزن ۱۴۸۵ تن و دارای شش اسلات حفاری، به‌همراه سکوی موقت حفاری به وزن ۱۱۱ تن و پایل‌هایی با وزن مجموع ۹۷۶ تن تکمیل و آماده عملیات بارگیری شد. این سازه عظیم پس از بارگیری و مهاربندی، در عمق ۵۳.۷متری آب‌های خلیج فارس نصب شده و توسعه این میدان مشترک آغاز خواهد شد. دکتر حمیدرضا ثقفی، مدیرعامل گروه پتروپارس اظهارکرد: عملیات ساخت این سازه دریایی در آبان‌ماه ۱۴۰۳ در دولت چهاردهم، در یارد خرمشهر شرکت تأسیسات دریایی ایران آغاز شد و طی مدت ۱۵ ماه تکمیل و آماده بارگیری شده است. مدیرعامل گروه پتروپارس با اشاره به هماهنگی مستمر میان ارکان اصلی پروژه تصریح کرد: این پیشرفت حاصل تلاش شبانه‌روزی، برنامه‌ریزی پیوسته، تعامل نزدیک و هم‌افزایی میان شرکت نفت و گاز پارس، گروه پتروپارس و شرکت تأسیسات دریایی ایران، در راستای منافع ملی است. ایشان در ادامه افزود: میدان گازی فرزاد ب پس از وقفه‌های طولانی، با اتخاذ رویکردی عملیاتی و مبتنی بر توان داخلی وارد مرحله اجرا شده و امروز شاهد تحقق یکی از مهم‌ترین برنامه‌های پیش‌بینی‌شده در مسیر توسعه این میدان هستیم. همچنین مهندس مهدی سعیدی بروجنی، مدیر طرح توسعه میدان فرزاد ب، با اشاره به عملیات ساخت و بارگیری این سازه گفت: با توجه به اتمام عملیات ساخت، آغاز بارگیری این سازه دریایی نیازمند جزر کامل و شروع مد است؛ از این رو ضروری است زمان جزر کامل در روز عملیات در ساعات ابتدایی روز باشد و شیب افزایش سطح آب نیز ملایم باشد تا در صورت بروز هرگونه اختلال، زمان کافی برای اقدامات اصلاحی وجود داشته باشد. بر این اساس پیش‌بینی می‌شود عملیات بارگیری در ابتدای هفته آینده انجام شود و متعاقب آن مهاربندی و حرکت به سمت موقعیت نصب صورت گیرد. در ادامه، مدیرعامل گروه پتروپارس با اشاره به اهمیت راهبردی میدان فرزاد ب تأکید کرد: توسعه این میدان مشترک نقش مهمی در افزایش ظرفیت تولید گاز کشور، کاهش ناترازی انرژی و صیانت از منافع ملی ایفا و اجرای موفق این مرحله، مسیر توسعه میدان را هموارتر می‌کند. دکتر ثقفی در پایان با اشاره به مسئولیت ملی این مجموعه گفت: گروه پتروپارس، در شرایط سخت کشور، با تکیه بر وفای و همدلی و اتکا به توان متخصصان ایرانی، مسئولانه و متعهدانه برای آبادانی ایران عزیز می‌کوشد.

ریموندویل

RAYMOND WEIL
GENEVE

SARMAN Co.

شرکت سرمان

۰۲۱ ۲۲ ۶۱ ۳۷ ۵۲